
*Oplevelser under den anden
verdenskrig berettet efter
hukommelsen 1990-91*

Harry Lindholm

8. MIN DELTAGELSE I EN MISLYKKET VÅBENMODTAGELSE.

...Siden gik jeg, nu igen af sikkerhedshensyn, tværs over marker 5-7 km mod Ejby, som var den nærmeste jernbanestation. Mens jeg gik, spekulerede jeg på, hvor jeg skulle tage hen, og jeg bestemte mig for at tage toget til Ejby via Odense til Marslev, en strækning på ca. 30 km. Der boede et ungt par, Sigfred og Magda, som var svoger og svigerinden til en af mine brødre. Sigfred var ansat ved jernbanen og boede i en tjenestebolig, et lille hus der lå ved hovedjernbanelinjen, ca. 1 km. øst for Marslev.

Efter min ankomst til Marslev gik jeg med mine malergrejer til det lille hus. Da jeg var næsten fremme blev jeg mødt af Kvik, en lille hund af blandingsrace, som Magda og Sigfred havde overtaget efter mine forældre, da de for tre år siden flyttede fra landet til byen. Han gøede selvfølgelig, men da jeg kaldte ham ved navn, og han havde snuset lidt til mig, hoppede og dansede han, som om han genkendte mig.

Da jeg havde lagt mig om aftenen, hoppede han op og lagde sig i sengens fodende, præcis som han plejede at gøre, når jeg somme tider boede hjemme hos mine forældre. Jeg beretter denne lille historie med hunden, fordi den ved en senere lejlighed kommer ind i billedet.

Jeg blev meget godt modtaget af Magda og Sigfred, som ikke uden risiko tog sig af mig, selvom gemmestedet ikke var ideelt, da jernbanesabotage jo ikke var sjældent, og deres hus lå ved jernbanen. Der var risiko for, at tyskerne, ved en eventuel sabotage mod jernbanen der omkring, ville foretage eftersøgning efter modstandsfolk.

9. JEG FÅR ORDRE PÅ AT FLYGTE TIL SVERIGE.

Jeg blev i alt fald nogle dage, men så en dag fik Sigfred et telegram med omtrent denne meddelelse: ”Vær venlig at bede din ven komme til jernbanestationen, til toget der ankommer kl.? Hans mor er med toget på vej til København, og vil gerne træffe ham, mens toget holder ved stationen”.

Jeg var imidlertid helt overbevist om, at min mor som boede i Jylland, og som ikke havde for vane at rejse nogen længere strækning, ikke var på vej til København. Jeg drog derfor den slutning, at enten var der tale om en vigtig meddelelse, eller også var det en fælde.

Jeg gik i hvert fald til stationen, hvor jeg holdt mig lidt i baggrunden, men sådan kunne jeg holde opsyn med, om nogen kendt person skulle vise sig at være med det ankommende tog. Snart rullede toget ind og standsede ved perronen. Jeg iagttog

spændt, og der mellem andre afstigende rejsende var der en midaldrende pelsklædt dame, der så sig omkring. Jeg genkendte hende straks som slagtermesterens hustru fra Kauslunde, en af dem som var behjælpelig med de to desertørers flugt. Hun var en af de få, som kendte mit skjulested. Jeg gik frem og hilste på hende, og hun tog mig lidt til side og fortalte lavmælt og kort, at tyskerne, Gestapo, havde været i Gelsted, og søgt mig på min gamle adresse, hvor de havde slået døren ind, fordi mine tidligere værtsfolk, vægrede sig ved at åbne døren for dem.

Efter den brutale entre, blev husets beboere forhørt om mig. De benægtede først, at de kendte mig. Da trådte en mand, en dansker i tysk uniform frem. Han viste dem et fotografi af mig og sagde: ”Denne mand er politibetjent Harry Lindholm, som nu legitimerer sig som kunstner Hilbert Jensen. Vist kender I ham! Hvis I ikke fortæller sandheden, må én af jer følge med”. Nu turde de ikke mere benægte. Min tidligere vært kikkede på billedet og sagde: ”Jaså, Ja han har været indlogeret her, mens han gjorde tjeneste som politibetjent her i Gelsted, men hvad laver han nu, eller hvor befinder han sig, det har vi ingen anelse om”. Gestapo lod sig nøje med dette svar og begav sig af sted.

På en eller anden måde blev modstandsbevægelsen underrettet om hændelsen, og eftersom afhøringer og endda anholdelser af andre på egnen var foretaget, blev det antaget, at vi var blevet udsat for en stikker.

Nu når min falske identitet var afsløret, og tyskerne desuden havde mit billede, fik jeg gennem slagtermesterens hustru ordre fra modstandsbevægelsen om, snarest at tage til præsten i Marslev. Præsten, som var modstandsmand, ville da lave mig et nyt legitimationskort, og derefter skulle jeg gemme malergrejerne væk samt klippe håret, og barbere mustachen af. Derefter skulle jeg hurtigst muligt tage til København, til en bestemt adresse, hvor jeg sammen med en kollega, S. fra Middelfart, som også var i farezonen, skulle få hjælp til at komme til Sverige.

Da toget var kørt, gik jeg straks tilbage til Magda og Sigfred og fortalte om mit møde, og om meddelelsen jeg havde fået. Nu havde tyskerne altså antagelig gennem stikkeri, fået rede på min falske identitet, og desuden havde de jo mit billede. Så vi forstod den alvorlige situation, og at jeg måtte tage af sted hurtigt, hvis de skulle spore mig hertil.

(uddrag, side 21-23)

21. KOMMENTARER.

...Magda og Sigfred i Marslev, hvor jeg boede, da jeg fik at vide om angiveriet og Sverigesrejsen, fik en tid efter min afrejse besøg af Gestapo, mens de gik på gårdspladsen og rensede den for ukrudt. Antagelig søgte de efter nogen, eftersom de beordrede Magda og Sigfred til at holde op med at rive, måske for ikke at kunne fjerne nogle spor. Det er her hunden, Kvik, som ødte mig ved min ankomst til Magda og Sigfred, kommer ind i billedet igen.

Den skældte naturligvis ud på de ubudne gæster, Men Kvik blev hurtigt stille, efter en skudsalve fra Gestapos automatvåben. Derefter blev Magda og Sigfred tvunget ind i huset, hvorefter Gestapo åbnede ild mod huset, inden de tog af sted. Heldigvis klarede Magda og Sigfred sig uskadt fra den uhyggelige oplevelse, men de måtte flytte til en anden bolig nu uden hunden Kvik. Tjenesteboligen var efter beskydningen indtil videre ubeboelig.

Magda og Sigfred hørte ikke om Gestapo nævnte mit navn ved det tilfælde.

(Uddrag, side 36)